

Јасмина-Ана МОСКОВЉЕВИЋ

У ТЕБИ

Силазим
Литицама неба
Кроз кањон Мораче
Ка теби

Море

Реци

Да ли ћу икада
додирнути
Плахо и распусно
твоје тело?

Ти

Твоја потреба да владаш
брдима у мојим мислима
долинама маслина
морем

Ти

који си живо блато
наше постеле
претворио у бездан
а шкољке заувек
оставио отворене

Који си кожу моју
растворио у песак
под твојим тамним
стопалама

Реци

Да ли ћу икада
додирнути
плахо и распусно
твоје тело?

ПОКЛАЊАШ МЕ ДРУГИМА

Поклањаш ме другима
моје тело
моју кожу
моје мисли скаредне

Извлачиш из мене
шкољке и бисере
непрерађену руду
моје бескрајне сете
и стављаш је
међу Цигане

Међу коње, черге
распусности
пушташ ме у
необузdana поља
пролазности,
сажмеш ме у
једно врело лето

Гледаш
Из своје исконске таме
Твоју плаву крв
Твоју белу жену
У галопу вранаца
кроз блудна поља
посута месечином

Знаш
тако сигурно
и у најболнијој самоћи
да само од тебе
никада не могу отићи
и да си једини талас
који додирује
моје обале.